

Тия Дѣлчови приказки караха много пѣти цѣлото отдѣление да се сгуши въ чиноветѣ и да слуша. Дѣлчо разказва, а всички слушатъ. Учителътъ влиза въ стаята, ученицитѣ, захласнати въ приказката, не го усѣщатъ кога е влѣзналъ. Гледа учителътъ, какъ всички слушатъ съ за-таенъ дѣхъ Дѣлча. А той, подпрѣлъ глава на рѣка, отворилъ широко очи, загледалъ се въ децата, разказва ли, разказва.

Ученицитѣ слушатъ и въ стаята муха да брѣмне, ще се чуе. Такава тишина владѣе, когато Дѣлчо спира да си поеме дѣхъ или помисли какво да разказва по-нататъкъ.

Тия хубави приказки разнесоха славата на Дѣлчо още повече въ цѣлото училище. И нѣмаше ученикъ, който да го не обича и да не иска да дружи съ него.

Васко гледаше отъ страни всичко това и започна да се замисля. Изведнажъ се смири и той. Па започна да се мие, да не ходи босъ и парцаливъ... Досрамѣ го, като гледаше Дѣлчо — ужъ селянче, пѣкъ винаги ходѣше чистъ, измитъ, хубаво облѣченъ и винаги засмѣнъ....

И единъ день, за голѣмо очудване на цѣлото училище, Васко каза предъ всички ученици:

— Дѣлчо, ще ми простишъ ли?

— Прощавамъ ти, Васко, — рече Дѣлчо, усмихна се и му подаде рѣка.

Васко се смути, нищо не можа да каже повече и се обърна назадъ, за да преглътне сълзитѣ си, които го за-давяха... И отъ тоя день Васко се измѣни още повече. Сякашъ се прероди. Не се закачаше вече съ никого, смири се, стана редовенъ и послушенъ ученикъ.

Учителитѣ забелязаха тая промѣна у него и се зарадваха много.

Изминаха така неусѣтно за Дѣлчо три-четири месеца.

Отиде си златната есенъ. Настѣпи зимата. Дебелъ снѣгъ като бѣлъ губеръ покри земята. Студъ скова рѣката. Презъ срѣдъ града течеше бистра и бърза рѣчица. Тя веселѣше и разхлаждаше лѣте цѣлия градъ. А сега бѣше скована съ гладъкъ като огледало ледъ. День изъ день ледътъ ставаше по-дебелъ, издигаше се на горе и скова рѣката отъ брѣгъ до брѣгъ.

Децата изкараха шейнитѣ си и припнаха по пързал-китѣ. Викъ, смѣхъ и пѣсни се носѣха по цѣлата рѣка.